

PIATOK 3.1 2014

Plný text homílie Svätého Otca pri svätej omši:

„Svätý Pavol nám hovorí, ako sme to počuli: «Zmýšľajte tak ako Kristus Ježiš: On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka» (Flp 2,5-7). My jezuiti chceme byť označení Ježišovým menom, bojovať pod zástavou jeho kríža, a toto znamená mať rovnaké zmýšľanie ako Kristus. Znamená to myslieť ako on, milovať ako on, hľadiť ako on, kráčať ako on. Znamená to robiť to, čo robil on, s rovnakým zmýšľaním, s cítením jeho Srdca.

Kristovo srdce je srdcom Boha, ktorý sa z lásky zriekol seba samého. Každý z nás jezuitov, kto nasleduje Ježiša, mal by byť pripravený zrieť sa seba samého. Sme povolaní k tomuto poníženiu sa, k sebazrieknutiu. Byť mužmi, ktorí nemajú žiť v sústreďení na seba samých, pretože centrom Spoločnosti je Kristus a jeho Cirkev. A Boh je vždy Deus semper maior, Boh, ktorý nás neustále prekvapuje. A ak Boh prekvapení nie je v strede, potom Spoločnosť stráca orientáciu. Preto byť jezuitom znamená byť človekom s myslením, ktoré nie je kompletne, s otvoreným myslením, pretože premýšľa s pohľadom neustále upretým na horizont, ktorým je vždy väčšia sláva Boha, ktorý nás bez prestania prekvapuje. A toto je ten nepokoj našej hĺbočiny. Ten svätý a krásny nepokoj!

No pretože sme hriešnici, môžeme sa spytovať, či si naše srdce uchovalo ten nepokoj hľadania, alebo naopak zakrpatelo; či je naše srdce v neustálom prahnutí, neoddáva sa pohodliu, neuzatvára sa do seba, ale pulzuje v rytme cesty, ktorou má kráčať spolu s celým Božím ľudom. Je treba hľadať Boha, aby sme ho našli, a nachádzať ho preto, aby sme ho znovu a neustále hľadali. Jedine tento nepokoj dokáže vliť pokoj do srdca jezuitu. Tento nepokoj je tiež apoštolský: nesmie nám byť únavné ohlasovať kerygmu, evanjelizovať s odvahou. Je to ten nepokoj, ktorý nás pripravuje na prijatie daru apoštolskej plodnosti. Bez tohto nepokoja sme neplodní.

Toto je nepokoj, ktorý mal Peter Faber, muž veľkých túžob, tento druhý Daniel. Faber bol «človek skromný, citlivý, s hlbokým vnútorným životom a s darom nadväzovať priateľské vzťahy s najrôznejšími typmi ľudí» (Benedikt XVI.: Príhovor k jezuitom 22. apríla 2006). Bol však aj duchom nepokojným, váhavým a nikdy neuspokojeným. Pod vedením sv. Ignáca sa naučil spojiť svoju nepokojnú, ale tiež príťažlivú, a povedal by som ušľachtilú citlivosť so schopnosťou robiť rozhodnutia. Bol to človekom veľkých túžob, nosil ich v sebe a uvedomoval si ich. Navyše, pre Fabera sa práve vo chvíľach, keď pred ním stoja náročné úlohy, prejavuje ten pravý duch, ktorý vedie k činnosti (porov. Memoriale, 301). Z autentickej viery vždy vyplýva hlboká túžba zmeniť svet. Tu je otázka, ktorú si musíme položiť: Máme aj my veľké vízie a elán? Sme aj my odvážni? Majú naše sny rozlet do výšky? Stravuje nás horlivosť? (porov. Ž 69,10) Alebo sme priemerní a uspokojujeme sa s našimi laboratórnymi apoštolskými rozvrhmi? Vždy pamätajme, že sila Cirkvi neprebýva v nej samej a v jej organizačných schopnostiach, ale ukrýva sa v hlbokých Božích vodách. A tieto vody podnecujú naše túžby, a túžby rozširujú srdce. To je to augustínovské: «Modliť sa, aby sme túžili a túžiť, aby sa nám rozšírilo srdce». Práve v túžbach Faber dokázal rozoznávať Boží hlas. Bez túžob sa nikam nedostaneme, a preto potrebujeme svoje túžby predkladať Pánovi. V Konštitúciách sa hovorí, že «bližnemu sa pomáha posvätnými túžbami vysielanými Bohu» (porov. Konštitúcie, 638).

Faber mal opravdivú a hlbokú túžbu po «rozpätí v Bohu»: bol úplne sústredený na Boha, a preto mohol v duchu poslušnosti chodiť, často i pešky, po celej Európe, prívetivo nadväzovať dialóg so všetkými a ohlasovať evanjelium. – Na myseľ mi prichádza pokušenie, ktoré azda môžeme mať, a ktoré majú mnohí, spájať ohlasovanie evanjelia s inkvizičným palicovaním, s odsudzovaním. Nie. Evanjelium sa ohlasuje s jennocitom, s bratskosťou, s láskou! – Dôvernosť s Bohom ho privádzala k chápaniu, že vnútorná skúsenosť a apoštolský život idú vždy spolu. Vo svojom Duchovnom denníku (Memoriale) píše, že prvým hnutím srdca musí byť «túžba po tom, čo je podstatné a prvoradé, teda aby prvé miesto bolo vyhradené dôslednému úsiliu hľadať Boha, nášho Pána» (Memoriale, 63). Faber zakusuje túžbu «dať Kristovi zaujať miesto v strede srdca» (Memoriale, 68). Jedine ak sme sústrení v Bohu, je možné ísť na periférie sveta! A Faber cestoval neúnavne naprieč geografickým hraniciam, takže sa o ňom hovorilo: «zdá sa, že sa narodil preto, aby nikde neobsedel na mieste» (MI, Epistolae I, 362). Fabera stravovala intenzívna túžba sprostredkovať druhým Pána. Ak nám rovnaká túžba chýba, nuž potrebujeme sa zahĺbiť v modlitbe a s tichou vrúcnosťou si od Pána vyprosovať, na príhovor nášho brata Petra, aby si nás Pán znovu podmanil svojím čarom, tým, ktoré Petra privádzalo k všetkým tým jeho apoštolským „bláznovstvám“, s neuhastiteľnou túžbou...

Sme mužmi v napätí, sme aj mužmi rozporuplnými a nedôslednými, sme hriešnikmi - všetci. No sme mužmi, ktorí chcú kráčať pred Ježišovým pohľadom. Máme svoju malosť, sme hriešnici, no chceme bojovať pod zástavou kríža v Spoločnosti, ktorá nesie Ježišovo meno. My, ktorí sme egoistami, predsa chceme žiť životom hnaným veľkými túžbami. Obnovme si teda svoje zasvätenie Večnému Pánovi všetkých vecí, aby sme s pomocou jeho slávnej Matky mohli chcieť, túžiť a žiť zmýšľaním Krista, ktorý sa zriekol seba samého. Ako napísal sv. Peter Faber, «nikdy nehľadajme v tomto živote iné meno, ako meno Ježiš» (Memoriale, 205). A modlíme sa k Matke Božej, aby nás pridružila k svojmu Synovi.“

Preložil: Jozef Bartkovjak SJ

ZDROJ : <http://tkkbs.sk/view.php?cislocclanku=20140103024>